

DOSSIER ARTÍSTIC

[2025]

MUSICROMA

UNA BATERIA · UN PIANO · UN PINZELL

Joni Witzi

PRESENTA

MUSICROMA

UNA BATERIA · UN PIANO · UN PINZELL

feat. Maria Qué

Un viatge pels colors a través de la música.

Cada composició, inspirada en un color, guia la mà d'un pintor que trasllada la seva creativitat espontània sobre el llenç. **Música i pintura dialoguen en directe**, en un espectacle multisensorial que entrellaça, amb ingeni, dues disciplines artístiques. **Del blanc** —llum i vida, d'on neixen tots els colors— **al negre** —fosc i mort, on tots els colors es troben—, **la paleta cromàtica es transforma en so, emoció i memòria**. Un concert **visual, sonor i poètic**, que combina **forma i improvisació**, i que interpel·la la sensibilitat a través de la **intuïció i la bellesa**.

Música viva. Pintura en viu. Una experiència única i irrepetible, nascuda de l'instant. **Com un ritual que es consumeix mentre es crea.**

ÍNDEX

PREÀMBUL	pàg. 3
Capítol 1. PRESENTACIÓ	
<i>El color del so. El so del color</i>	pàg. 5
Capítol 2. CONCEPTE I FILOSOFIA DEL PROJECTE	
<i>Música, color i pensament: una mirada humanista i subjectiva</i>	pàg. 6
Capítol 3. ESTÈTICA SONORA I IDENTITAT MUSICAL	
<i>El so del color: entre el jazz viu i la música de cambra</i>	pàg. 8
Capítol 4. DRAMATÚRGIA DEL COLOR	
<i>Arquitectura poètica i dinàmica escènica</i>	pàg. 9
Capítol 5. PROCÉS I MARC CREATIU	
<i>Pensament, intuïció i ofici: fonaments d'un llenguatge propi</i>	pàg. 11
Capítol 6. ELS INTÈRPRETS	
<i>Les veus que converteixen el color en matèria sonora</i>	pàg. 13
Capítol 7. COMPROMÍS ARTÍSTIC I VISIÓ ESCÈNICA	
<i>L'art de comprometre's amb l'excel·lència, la bellesa i la responsabilitat</i>	pàg. 18
Capítol 8. FORMAT, ADAPTABILITAT I FITXA TÈCNICA	
<i>Una experiència viva per a cada espai</i>	pàg. 21
Capítol 9. APÈNDIX CONTEXTUAL	
<i>Claus simbòliques i decisions estructurals darrere la paleta cromàtica de MUSICROMA</i>	pàg. 25
EPÍLEG	pàg. 28
CONTACTE	pàg. 29

PREÀMBUL

MUSICROMA és una invitació a travessar els límits entre disciplines, a habitar l'espai on la música i la pintura es reconeixen com dues formes d'una mateixa pulsio creativa. Aquest dossier us convida a descobrir-ne la filosofia, l'estètica i la dramatúrgia: un recorregut pel procés creatiu, on el bagatge intel·lectual es combina amb la promesa d'una vivència directa, emocional i propera. És un projecte construït amb llibertat i exigència, que traça un itinerari simbòlic a través dels colors i convida l'espectador a escoltar el món amb uns altres ulls: una experiència efímera que transforma l'escenari en una constel·lació de percepcions. Una proposta on el pensament pren forma sensible, i la sensibilitat esdevé discurs escènic.

1. PRESENTACIÓ

El color del so. El so del color.

MUSICROMA no és només un concert: és un espectacle total. Una experiència interdisciplinària i sensorial on música i pintura dialoguen en viu. Cada peça musical inspira una creació pictòrica en directe; cada llenç, alhora, captura la memòria d'un paisatge sonor.

El nom mateix del projecte —**MUSICROMA**— sintetitza la seva essència: una fusió entre “música” i “croma” (color), apuntant a un llenguatge compartit entre disciplines. És aquí on la mirada i l'oïda es troben; on la intuïció es desplega dins d'una arquitectura compositiva precisa.

Concebut pel compositor i bateria **Joni Witzi**, **MUSICROMA** parteix d'una recerca artística profunda sobre les connexions històriques, simbòliques i perceptives entre so i color. Aquest corpus teòric n'és el fonament, però la música que en sorgeix és viva i apassionada, desplegant-se amb llibertat i connectant emocionalment amb el públic.

El projecte ha crescut amb la complicitat de la pianista **Maria Qué**, qui n'ha sabut captar l'esperit i donar-li veu: les peces han pres cos a través del seu talent i creativitat, aportant-hi matisos únics i enriquint-ne el caràcter. També ha estat un privilegi comptar amb la col·laboració de **David Mengual**, contrabaixista i compositor de referència dins l'escena jazzística, que amb la seva mirada lúcida ha contribuït a eixamplar-ne la dimensió musical.

Amb aquesta proposta, **Joni Witzi** irromp en l'escena musical amb una empremta clara i genuïna, oferint una visió articulada i un pensament estètic sòlid, des d'on construeix una obra amb ambició i personalitat. Una manera de pensar i de fer música que mira el món amb curiositat i l'habita amb consciència.

MUSICROMA és una òpera prima valenta i original, capaç d'interpel·lar un públic ampli —de totes les edats, melòmans i nous espectadors— a través de la bellesa, la potència emocional i la sorpresa. Una aliança entre teoria i instint, entre forma i significat. Una immersió escènica d'alta intensitat. Un organisme viu, amb veu pròpia.

2. CONCEPTE I FILOSOFIA DEL PROJECTE

Música, color i pensament: una mirada humanista i subjectiva

«El que veiem no és només llum, sinó també la naturalesa de la nostra mirada.»

Johann Wolfgang von Goethe

«El color és un mitjà per influir directament en l'ànima.»

Wassily Kandinsky

MUSICROMA neix d'una mirada artística arrelada en el pensament i desplegada des de l'experiència. És fruit d'una recerca personal signada per **Joni Witzi** i recollida a la seva tesi *MUSICROMA: un recorregut pels colors a través de la música* (Conservatori del Liceu, 2025). Aquest treball articula un marc simbòlic original, on s'exploren les interrelacions entre pintura i so al llarg de la història, des de l'Antiguitat fins als nostres dies.

Tot i que els colors s'associen tradicionalment amb la pintura, considerada la seva disciplina pròpia, la seva vinculació amb el so ha estat objecte d'estudi des de múltiples enfocaments filosòfics i estètics, amb resultats sovint contradictoris o difícils de sistematitzar. Aquesta pluralitat evidencia que les connexions entre ambdós llenguatges no segueixen una lògica universal, sinó que emergeixen de sensibilitats individuals i contextos culturals diversos.

El projecte adopta una mirada poètica i subjectiva, allunyada de plantejaments sinestèsics o neurocientífics. El color esdevé catalitzador emocional i motor creatiu del llenguatge musical. L'equilibri entre fons i forma, entre solidesa del pensament i llibertat interpretativa, estructura una vivència escènica que transforma la teoria en emoció.

Aquesta visió filosòfica del color s'inscriu en una tradició amb arrels profundes: des de l'antiga Grècia —on els colors s'associaven als quatre elements— fins al Renaixement, amb Leonardo da Vinci, que concebia el color no només com a fenomen òptic, sinó com a expressió de les qualitats internes de la natura. La mirada humanista i simbòlica troba en Goethe —pensador que anticipa la sensibilitat romàntica— un dels seus referents més rellevants. A la seva *Teoria dels colors* (1810), s'oposa a l'enfocament físic de Newton («l'error de Newton va ser confiar a les matemàtiques les sensacions del seu ull»), proposant una comprensió simbòlica i qualitativa del color com a llenguatge expressiu.

També hi ressona l'herència de Kandinsky, que va obrir camins per a una interpretació del color en diàleg amb altres llenguatges. La seva visió permet concebre l'arquitectura cromàtica com un organisme viu, amb tensions internes, ritme, profunditat expressiva i dimensió espiritual.

MUSICROMA no imita aquest llegat, sinó que el reinterpreta des de l'escolta contemporània i la creació pròpia. El discurs intel·lectual hi és present, però sempre al servei de l'experiència: la música que se'n desprèn no pretén ser entesa, sinó viscuda. És una proposta singular, elaborada, però mai distant. Una obra arrelada en la història i oberta al present.

Amb un llenguatge estètic que apel·la als sentits, **MUSICROMA** vol arribar a tothom —sense renunciar a l'exigència conceptual ni a la qualitat formal—, colpejant i ressonant des de la bellesa.

3. ESTÈTICA SONORA I IDENTITAT MUSICAL

El so del color: entre el jazz viu i la música de cambra

L'univers sonor de **MUSICROMA** és eclèctic per definició, fruit de l'encontre de mons diversos. D'una banda, incorpora l'esperit del jazz —en el seu sentit més ampli— com a música viva, oberta, capaç d'improvisar i connectar amb el moment. D'altra, s'emmiralla en la música de cambra, amb la seva escolta atenta, la precisió, i el diàleg constant entre instruments.

El llenguatge de **MUSICROMA** beu de fonts molt diverses: des de la música barroca fins al minimalisme, del blues a les arrels del rock, de la tradició de New Orleans al jazz modal, de la música tribal als ritmes afro-llatinoamericans. Aquesta amalgama, que integra música escrita i improvisada, es fon orgànicament, desbordant els límits convencionals de gènere. La creació es construeix des de la intuïció i la curiositat com a expressió natural d'una escolta oberta a un món interconnectat. Tot el que es toca i s'escolta neix d'aquest moment present, amb consciència del lloc i del moment en què es viu.

Les melodies són l'ànima de cada peça, líriques i esculpides amb minuciositat, com fa l'artista que extreu la forma amagada dins la pedra. I alhora són obertes al moviment, al canvi, a la sorpresa. Així, el resultat és una experiència dinàmica i imprevisible: música viva, pensada amb rigor, sentida amb llibertat, i compartida amb passió. Amb espais oberts a l'espontaneïtat i a la creativitat compartida, connectada al cos, al batec, a l'instant. Tot respira, vibra i dialoga.

El so és plenament acústic quan l'espai ho permet: el color es canalitza a través de la fusta, el metall, la pell i la veu. Sense seqüències ni efectes electrònics, només matèria vibrant. La formació musical està integrada per piano i bateria, però aquest nucli s'expandeix amb instruments complementaris com la veu, la melòdica, les percussions diverses i objectes acústics, que aporten textures, matisos i noves capes expressives.

El que defineix **MUSICROMA**, per tant, no és un marc estilístic tancat, sinó una actitud artística: exigència i llicència, bellesa i risc, consciència i instint. Tot això arrelat a una trajectòria vital que reconeix d'on ve i es deixa travessar pel que l'envolta.

I és en l'espontaneïtat on la música pren cos: cada funció és única.

4. DRAMATÚRGIA DEL COLOR

Arquitectura poètica i dinàmica escènica

«El blanc i el negre són la mateixa cosa en estats diferents: dues cares d'una mateixa realitat. El blanc conté tots els colors en suspensió, dins la llum; el negre, tots els colors en la matèria, sobre el llenç.»

L'estructura del concert es desplega com un viatge sonor i visual en vuit moviments. Cada peça, inspirada en un color concret, s'inscriu dins un recorregut narratiu que comença amb el blanc —pròleg de llum, vida, origen— i culmina en el negre —epíleg de foscor, mort, punt on es troben tots els colors. Entre aquests extrems, els colors primaris i secundaris dibuixen un arc dramàtic i expressiu que al·ludeix al cicle vital, de l'albada a l'ocàs, de la resurrecció a la transcendència.

Aquesta ruta no respon únicament a criteris físics, sinó que pren cos escènic a partir d'un pensament i una arquitectura poètica. El sistema cromàtic de Kandinsky, per exemple, distingeix la lluminositat i la temperatura com a eixos de significació, i defineix el blanc i el negre com els pols del no-res: el silenci abans i després del so.

Més enllà de la simbologia visual, aquesta disposició permet establir simetries i oposicions: les proporcions numèriques i les correspondències que se'n deriven han influït directament en el plantejament de l'obra. Treballar amb vuit colors permet una analogia directa amb l'octava musical i obre la porta a un equilibri formal. Aquesta organització binària propicia la creació de contrastos interns, metàfores circulars i reflexos estructurals. En aquest sistema, cada color troba el seu complement o antítesi en una secció posterior, generant una xarxa de tensions i resolucions, una dialèctica constant entre llum i ombra, entre tonalitats càlides i fredes. Els motius melòdics associats als colors primaris reapareixen transformats en els colors secundaris corresponents, teixint relacions temàtiques de parentiu.

A diferència de la pintura, que habita l'espai, la música es desplega en el temps. Aquesta tensió entre el que es veu i el que s'escolta exigeix una estructura narrativa amb inici, direcció i desenllaç. D'aquí neix el concepte d'enfosquiment progressiu: una dramatúrgia simbòlica que es reflecteix tant en l'elecció cromàtica com en el tractament musical, amb una progressió modal que va del lidi (el mode més lluminós) al locri (el més fosc i inestable).

El blanc, per la seva banda, reapareix implícitament al llarg de l'obra i impregna subtilment totes les peces. La seva presència s'hi insinua com una melodia latent que travessa tota la paleta cromàtica, modulant-se i enfosquint-se fins a fondre's en el negre. S'hi pot llegir una

reminiscència de llum que s'esvaeix lentament, però no s'extingeix, tancant el cicle com l'octava que retorna al seu punt d'origen.

A partir d'aquest marc, els colors intermedis s'organitzen com una transició carregada de sentit i densitat emocional. Per exemple:

- El verd, sovint vinculat a la natura i l'esperança, aquí es revela com un color ambivalent i perillós. A la seva *Teoria dels colors*, Palau i Fabre el vincula amb la traïció i l'enveja: «Els crims són verds... l'enveja és verda... tots, quan odiem, tenim els ulls verdíssims».
- El blau, habitualment associat a la calma i la transcendència, tampoc escapa d'aquesta complexitat. Turner n'ofereix exemples magistrals en els seus paisatges marins en tempesta; Klee li atribueix una força expressiva comparable a la del vermell; Picasso, en el seu període blau, n'explora la capacitat per expressar solitud, aflicció i misèria; i en una escena de Bruegel, una capa blava esdevé símbol d'engany.

L'enfosquiment no s'entén aquí com una pèrdua de llum, sinó com una profundització del significat. Com el recorregut del sol dins una catedral gòtica: la llum blanca —«Déu és llum»— travessa els vitralls de colors, matisos del coneixement, i es projecta dins el temple. Entra per la façana est —orientada a Terra Santa, símbol del renaixement— i s'amaga per l'oest, on s'alça l'altar i se celebra el ritual més sagrat, que rememora la mort de Crist.

La il·luminació escènica acompanya aquest trajecte simbòlic: n'accentua la direcció emocional, en reforça la càrrega poètica i intensifica la vivència espiritual.

Durant el concert, mentre la música avança, un artista plàstic crea una obra pictòrica per a cada color. Aquesta pintura no il·lustra la música; hi dialoga, la provoca, l'acompanya. Cada peça esdevé una conversa oberta entre llenguatges, un espai viu on arts i sensibilitats es creuen i s'afecten mútuament. El resultat és una obra efímera i irrepetible, nascuda de l'instant. Com un ritual que es consumeix mentre es crea.

5. PROCÉS I MARC CREATIU

Pensament, intuïció i ofici: fonaments d'un llenguatge propi

«Tot llenguatge viu neix d'una tensió fecunda entre el que sabem, el que sentim i el que descobrim en fer.»

Joni Witzi

MUSICROMA és el resultat d'un procés de recerca artística que combina pensament estètic, intuïció creativa i rigor intel·lectual. L'objectiu inicial era establir les bases d'un llenguatge propi, capaç de transformar la relació entre música i color en un espectacle viu i amb significat.

Aquesta proposta no parteix de fenòmens neurològics com la cromestèsia ni de correspondències universals, sinó que s'inscriu dins d'una mirada interpretativa, cultural i artística. Es tracta d'un procés subjectiu, documentat i conscient, que construeix ponts entre el pensament i l'acció. Tal com assenyala Borgdorff, l'art genera coneixement no només sobre el món, sinó també des del món i a través de la pràctica.

El desenvolupament creatiu s'ha articulat en tres fases interconnectades: recerca, escriptura musical i execució. Aquestes no s'han desplegat de manera lineal, sinó en un moviment dinàmic i circular: la teoria alimenta la pràctica, i la pràctica redefineix la teoria. Les lectures i fonts (filosofia, literatura, teologia, belles arts...) han nodrit la reflexió; la composició contrasta i destil·la idees; l'escenari les transforma en matèria viva. En aquest camí, cada composició ha crescut en relació amb les altres: els ponts entre colors, els motius compartits, la simetria entre contraris i les ressonàncies internes han fet necessari un treball en xarxa, amb anades i tornades constants entre moviments.

Cada peça es vincula a un color específic, traçant-hi vincles amb figures del repertori clàssic occidental i de gèneres populars. Algunes d'aquestes relacions són explícites; d'altres, insinuacions, picades d'ullet, rastres de memòria. Totes configuren un mapa de referències que dona cos i densitat a l'univers sonor de cada composició.

MUSICROMA és també un espai d'experimentació sonora i compositiva, un laboratori creatiu des d'on explorar camins, posar a prova intuïcions, equivocar-se i trobar —amb sensibilitat i raó— allò que es vol dir i com es vol dir-ho. Compondre esdevé un ofici: un exercici d'artesanía rigorosa on l'instint conviu amb la tècnica, i on el bagatge s'ha anat forjant a força de temps, error, dedicació i escolta.

Per aprofundir en aquesta dimensió i dialogar amb l'esperit del jazz, ha estat un privilegi comptar amb la col·laboració de **David Mengual**, contrabaixista i compositor de trajectòria extensa i reconeguda. La seva experiència, saviesa musical i mirada generosa han contribuït a fer créixer la proposta al llarg de diverses sessions de treball, on s'han explorat textures, estructures i matisos. La seva aportació, més que tècnica, ha estat una lliçó de llibertat, escolta i profunditat: una presència lúcida i inspiradora que ha enriquit la maduració de l'obra.

MUSICROMA és, així, un sistema viu de complicitats, una constel·lació de relacions entre disciplines que no vol ser explicada, sinó sentida. Les conclusions no són tancades —ni ho volen ser—, però això no les fa menys vàlides. Aquest projecte aspira a enriquir la mirada, inspirar la imaginació, estimular la creativitat i obrir camins per a una expressió artística viva i interdisciplinària.

És en aquest lloc on **MUSICROMA** troba la seva veu i el seu llenguatge propi: en el diàleg entre color i so, entre intuïció i ofici. Aquí batega la seva singularitat.

6. ELS INTÈRPRETS

Les veus que converteixen el color en matèria sonora

L'univers de **MUSICROMA** no s'entén sense la seva dimensió viva: la interpretació. Les composicions prenen cos a través de dues veus escèniques amb força pròpia i una complicitat profunda. **Joni Witzi** i **Maria Qué** no només executen, sinó que habiten la música: hi respiren, hi dialoguen, l'encarnen. En la trobada entre les seves trajectòries —tan diferents com complementàries— s'activa la tensió que converteix una partitura en una vivència. Darrere de cada so, hi ha una manera d'escoltar el món. I de compartir-lo.

JONI WITZI

Bateria, compositor i creador del projecte

Joni Witzi és el creador i l'ànima impulsora de **MUSICROMA**, una proposta que reflecteix la seva passió per l'experimentació sonora i la recerca constant d'equilibri entre forma i llibertat, entre pensament i intuïció. Amb la bateria com a centre de gravetat, la seva expressió fusiona intensitat i detall, creant un so visceral i apassionat, però també subtil, atent al matís i al silenci. Amb **MUSICROMA**, la seva òpera prima com a compositor, fa un pas ferm en la seva carrera, condensant anys d'exploració estètica i un profund amor per l'art.

Nascut a Barcelona i criat a Santa Perpètua de Mogoda, al Nadal de 1995 va aparèixer una bateria a casa que començaria fent sonar sobre *In-A-Gadda-Da-Vida* dels Iron Butterfly i *Dangerous* de Michael Jackson. Però el punt d'inflexió va arribar amb el descobriment de *Live in Japan* de Keith Jarrett, de la mà del seu mestre i mentor Quicu Samsó. Aquest encontre amb el jazz transformaria per sempre la seva manera d'escoltar i de fer música.

Acadèmicament, es va formar en percussió clàssica al Conservatori de Sabadell, i va obtenir el Grau Superior de Música Moderna i Jazz al Conservatori del Liceu en l'especialitat de bateria. Ha estudiat amb professors com David Xirgu, Marc Miralta, Aldo Caviglia, Jordi Gardeñas, David Gómez i Gonzalo del Val, i ha participat en classes magistrals amb figures com Jack DeJohnette, John Patitucci, Richard Bona, Gonzalo Rubalcaba, Michael League, Bill Laurance i Jordi Rossy. En l'àmbit del llenguatge musical i la composició, ha rebut classes d'escriptura clàssica amb els mestres Miquel Pardo i Benjamin Davis, i en jazz i música moderna amb Sergi

Vergés, Bill McHenry, Toni Vaquer, David Mengual i Pablo Selnik, entre d'altres. Ha aprofundit la seva pràctica en contextos internacionals com Cuba i Nova Orleans, amb mestres de renom com Ruy López-Nussa, Rodney Barreto, Johnny Vidacovich, Herlin Riley i Joe Lastie.

La seva trajectòria l'ha portat a treballar en contextos molt diversos: des del jazz més tradicional fins a l'avantguarda, del rock al teatre musical, de la música simfònica al cinema. En aquest darrer àmbit, ha col·laborat com a director musical, productor i intèrpret en projectes com *Ateuendos*, *Señas e Identidades*, *La Santa Espina*, *Barcelona Tourist Walk* i *Otros Tiempos*. Tot i que la seva activitat es concentra a Catalunya, també ha actuat a les Illes Balears, el País Valencià, Madrid, Castella i Lleó, Aragó i Andorra. Ha compartit escenari amb artistes de primer nivell del panorama nacional i internacional, com Figa Flawas, Catarres, Mishima, Mazoni, Búhos, Joan Garriga (La Troba Kung-Fú) i Joan Miquel Oliver (Antònia Font), i la guanyadora de dos premis Grammy, Mala Rodríguez. També cal destacar la seva presència en mitjans de comunicació, com la participació al programa *Tot es Mou* de TV3. Entre les seves actuacions més rellevants hi ha el Festival de Jazz de la Costa Brava, la Mostra de Jazz de Tortosa, el Festival Internacional de Música de Ripoll, i espais emblemàtics com el Palau de la Música Catalana i el Teatro Ramos Carrión de Zamora.

A més de la seva carrera com a intèrpret, compagina la seva activitat amb la docència i lidera la seva pròpia formació, *Joni Witzi Trio*. També és el capdavant de *Ruc'n'Roll*, un projecte que ha comptat amb la col·laboració de figures destacades del rock català com Pemi Fortuny, Jimmy Piñol, Pemi Rovirosa (Lax'n'Busto), Jordi Gas (Sau, Jarabe de Palo), Francesc "Cuco" Lisicic, Jaume Soler "Peck" (Sopa de Cabra), Francesc Ribera "Titot" (Brams) i David Muñoz "Gnaposs" (Els Pets, Jarabe de Palo).

La faceta compositora s'alimenta d'una ànima inquieta i d'un empenyiment constant per la creativitat, una curiositat infinita i oberta a noves experiències. Això l'ha portat a fer immersió en diversos instruments com el piano, el saxo, la flauta dolça, el violí o la guitarra, a banda d'aventurar-se en l'àmplia família dels instruments de percussió, amb un interès especial pels instruments de làmines com el vibràfon i la marimba. Aquesta diversitat li ha permès explorar diferents repertoris i possibilitats interpretatives, ampliant la seva visió de la música i enriquint la seva pràctica compositiva.

Amb **MUSICROMA**, **Joni Witzi** inicia una nova etapa com a compositor, creant una obra interdisciplinària que fusiona música i belles arts, on so i pensament, sensibilitat melòdica i mirada filosòfica s'entrellacen com dues cares d'una mateixa pulsio creadora.

MARIA QUÉ

Piano

Maria Qué és una pianista i compositora amb una gran sensibilitat interpretativa, un talent versàtil que destaca per la seva capacitat de fusionar precisió tècnica i expressivitat. El seu so es caracteritza per l'habilitat de dialogar amb altres llenguatges artístics, creant un pont entre mons aparentment distants. La seva intuïció li permet transitar amb naturalitat entre repertoris clàssics, músiques modernes i contextos experimentals, aportant a cada interpretació un equilibri entre intensitat i poesia.

Natural de La Canonja, va iniciar els estudis de piano als cinc anys i es va formar en música clàssica al Conservatori de Vila-seca. Va destacar des de ben jove en concursos i formacions vocals. Aviat va començar a expandir el seu univers musical, formant part del grup *RSK*, amb el qual va gravar dos discos i va realitzar gires per tot l'Estat, i va liderar el projecte *Tyco Brae*, amb els quals va compartir escenari amb bandes de renom com *La Fuga*, *Dorian* i *Hombres G*. També ha actuat en espais emblemàtics com la sala Jamboree i el Tarraco Arena.

El 2011 va aprofundir en el jazz i la música moderna a l'Aula del Liceu, on va consolidar la seva veu com a intèrpret versàtil i va començar a explorar més a fons el llenguatge contemporani. Aquesta nova etapa li va permetre incorporar noves influències i enriquir la seva sensibilitat musical, aportant-li una visió més àmplia i experimental. Des d'aleshores, ha estat part de diverses formacions com *Modern Funkers*, *Femme Versions*, *Cometa Eme* i *Chloe&Co*. Des del 2023, és membre de *Ruc'n'Roll*, al costat de músics com Pemi Rovirosa (Lax'n'Busto).

A més de la seva activitat com a intèrpret, **Maria Qué** és també compositora. Ha rebut encàrrecs per a diversos projectes, com la creació de la cançó oficial per al parc temàtic *Terra Natura* (2018) i la música original per a l'obra de dansa-teatre *Chrysalide* (2021), estrenada a la Sala Trono de Tarragona. També ha participat com a músic i actriu en espectacles com *Mr. Divas*, aportant una nova dimensió a la seva creativitat i versatilitat artística.

Paral·lelament a la seva carrera com a intèrpret i compositora, ha desenvolupat una tasca docent continuada, compartint els seus coneixements en piano, llenguatge musical i harmonia a diverses escoles de la província de Tarragona. Entre 2019 i 2024, va formar part del professorat de la Yamaha Music School de Tarragona, on també va rebre formació especialitzada a la seu central de Yamaha a Madrid.

A **MUSICROMA**, **Maria Qué** no només aporta la seva personalitat pianística: la seva presència escènica s'expandeix més enllà del teclat, a través de la melòdica, la veu i les percussions.

Junts, **Joni Witzi** i **Maria Qué** construeixen un espai d'expressió compartida on el color es fa so, i el so esdevé emoció. **MUSICROMA** neix del diàleg, i en el diàleg troba la seva força.

7. COMPROMÍS ARTÍSTIC I VISIÓ ESCÈNICA

L'art de comprometre's amb l'excel·lència, la bellesa i la responsabilitat

Una actitud que ho travessa tot: rigor, sensibilitat i consciència

MUSICROMA no és només una proposta artística: és una manera d'habitar l'ofici, d'entendre la creació i de construir relacions. Des del primer esbós fins a l'última nota, el projecte es fonamenta en un compromís profund amb l'excel·lència, la bellesa i la responsabilitat cultural.

Artesania musical i qualitat interpretativa

Cada aspecte de **MUSICROMA** és fruit d'un treball rigorós i sensible, des del procés compositiu fins a l'escenificació. Reivindiquem la interpretació en directe, sense seqüències ni efectes preenregistrats. És música viva, feta amb les mans, l'oïda i el cor. Amb músics que aporten una qualitat artística excepcional, amb passió i consciència expressiva. Garantim una posada en escena acurada i una interpretació musical d'alt nivell.

L'elegància com a llenguatge escènic

L'experiència musical no és només auditiva: també és visual i atmosfèrica. Cuidem cada detall de l'espai escènic, amb una estètica elegant i immersiva. Disposem d'un sistema d'il·luminació propi, adaptable als recursos de cada sala, per crear una atmosfera subtil i acollidora que amplifica la vivència del públic.

Piano acústic: condició essencial

El piano és el cor harmònic de **MUSICROMA**. Per garantir-ne la qualitat tímbrica i expressiva, l'experiència ideal es construeix amb piano acústic, preferentment de cua. Si l'espai no en disposa, gestionem el lloguer a través de proveïdors especialitzats. Aquest detall no és accessori: forma part del nostre compromís sonor amb l'obra.

Una actitud col·laborativa: tècnica i producció

Un concert no el fa només qui puja a l'escenari. Treballem amb els equips tècnics i de producció des del respecte, l'empatia i la professionalitat. Apostem per un entorn col·laboratiu i eficient, on tothom pugui aportar la seva millor versió. Aquesta complicitat és clau per garantir una experiència fluida i de qualitat a tots nivells.

Flexibilitat responsable i accessibilitat

L'excel·lència no és un luxe, sinó un horitzó compartit. Per això adaptem les condicions econòmiques segons el context i les possibilitats de cada entitat programadora, amb sensibilitat i sentit de realitat. Aquesta flexibilitat no compromet la qualitat: respon al compromís amb la divulgació cultural i la voluntat d'arribar a públics diversos. El valor de l'obra no es negocia, però els mitjans per fer-la possible es poden ajustar.

Una experiència memorable

Cada funció de **MUSICROMA** és única. La música és viva, la pintura es crea en directe i la relació amb el públic es construeix en l'instant. El nostre objectiu és que cada actuació sigui una experiència memorable i irreplicable. Volem deixar empremta: artística, sensible i humana.

8. FORMAT, ADAPTABILITAT I FITXA TÈCNICA

Una experiència viva per a cada espai

Una proposta flexible amb arrels locals i vocació universal

MUSICROMA ha estat concebut per adaptar-se a diferents formats i contextos, mantenint sempre la seva essència. És una proposta capaç de transformar qualsevol espai en una vivència immersiva i compartida, connectada amb l'entorn i amb les persones que l'habiten.

La pintura com a creació viva i col·laborativa

Cada funció compta amb la participació d'un artista plàstic, que crea una obra pictòrica en directe, en diàleg amb la música. Aquesta part del projecte s'articula a través d'una xarxa de pintors d'arreu del territori, col·laborant amb creadors locals segons el context de cada concert. Aquesta dinàmica aporta arrelament, diversitat estilística i dinamisme, sense renunciar mai a l'exigència artística. La qualitat és essencial; la proximitat, un valor.

Compromís amb la memòria i el territori

MUSICROMA neix d'una trajectòria arrelada a la història i al territori. És una proposta amb mirada pròpia, que dialoga amb el present des del coneixement del passat i des d'un compromís actiu amb la memòria, la cultura i l'enfortiment del teixit artístic local. Té vocació de ressonar amb el seu temps i la seva gent, establint vincles amb entorns patrimonials, escenes contemporànies i programacions que busquen qualitat i singularitat.

Venda de les obres pictòriques

Cada concert genera una col·lecció única de quadres creats en viu. Aquestes obres poden adquirir-se al final de l'actuació, com a record sensible i tangible d'una vivència efímera. Una manera de fer perdurar l'experiència més enllà de l'escenari.

Format de l'espectacle

- **Durada:** 80–90 minuts
- **Composició:** 8 peces originals, cadascuna dedicada a un color
- **Disciplines:** música en directe + pintura en viu
- **Posada en escena:** bateria, piano i artista plàstic
- **Escenografia:** modular i adaptable a cada espai
- **Venda d'obres pictòriques** al final del concert

Espais possibles:

- Auditoris i teatres
- Sales mitjanes i petites amb condicions acústiques
- Espais patrimonials, museístics o singulars
- Festivals interdisciplinaris o cicles de música en viu
- Programacions de música clàssica, contemporània, jazz o arts visuals

Servei tècnic propi:

- **Sistema d'il·luminació** per a escenaris petits/mitjans
- **Gestió opcional** de piano de cua i equip de so

FITXA TÈCNICA

Títol del projecte:

MUSICROMA: Un recorregut pels colors a través de la música

Idea original, direcció i composició:

Joni Witzi

Intèrprets:

Joni Witzi — bateria, percussions i veu

Maria Qué — piano, melòdica, percussions i veu

Artistes plàstics:

Xarxa de col·laboradors d'arreu del territori

NECESSITATS TÈCNIQUES (resum)

(Es facilita Rider Tècnic complet a petició)

- **Espai escènic mínim:** 6 x 4 m
- **Piano acústic** (preferentment de cua)
- **Sistema d'il·luminació bàsic** (combinable amb el de la sala)
- **Equip de so** (opcional si l'espai no en disposa)
- **Taula per a l'artista plàstic** + protecció pel terra, si cal
- **Presa elèctrica** a prop de l'escenari
- **Accés a muntatge:** mínim 4 h abans
- **Camerinos** per als intèrprets

✓ *Ens adaptem a la realitat tècnica de cada espai, garantint sempre la qualitat i l'elegància escènica.*

9. APÈNDIX CONTEXTUAL

Claus simbòliques i decisions estructurals darrere la paleta cromàtica de MUSICROMA

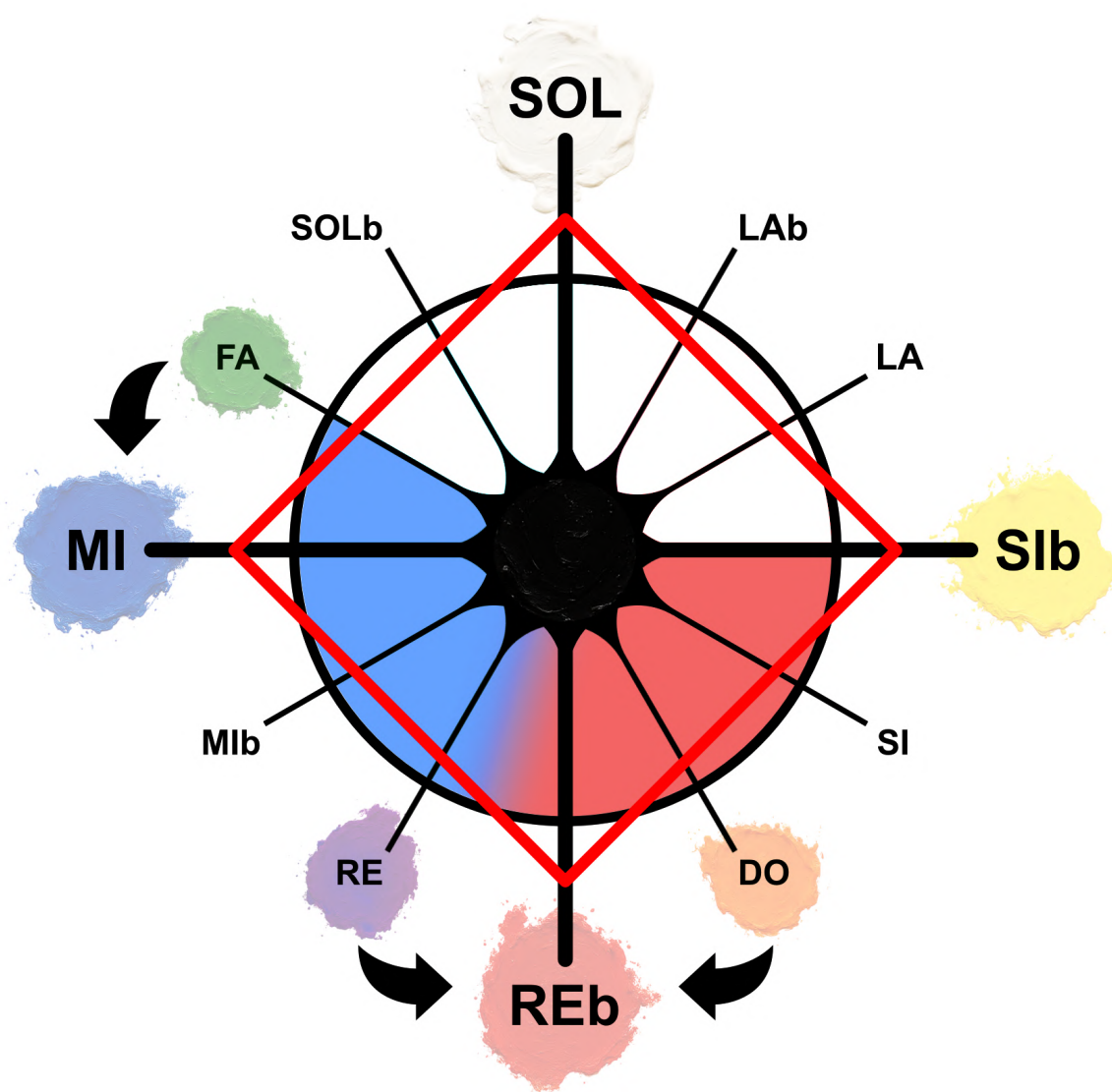
L'elecció de la paleta cromàtica: enfocament històric, estructura i expressivitat

Fins al Renaixement no hi havia consens sobre quins eren els colors essencials: les paletes eren reduïdes, sovint simbòliques i condicionades pel context espiritual o material. Amb Newton apareix una nova classificació espectral, basada en la descomposició de la llum en set colors —una analogia directa amb l'escala musical— que reforça la idea d'un sistema de correspondències matemàtiques. Goethe, poc després, proposa una roda de sis colors (primaris i secundaris), més propera a la percepció pictòrica i emocional que no pas a l'òptica racionalista.

Aquestes dues propostes —set colors en Newton, sis en Goethe— han estat decisives, tant per l'impacte que han tingut en la història de la ciència i de l'art, com per les implicacions que han tingut en el disseny de durades, contrastos i proporcions musicals. El nombre d'elements cromàtics condiciona directament la planificació temporal de l'obra: una paleta extensa afavoreix moviments més breus i contrastats; una de més reduïda permet aprofundir en el desenvolupament dels motius.

També la disposició dels colors dins el cercle cromàtic influeix en la seva relació expressiva. El model de Newton, amb dues variants de blau, presenta redundàncies perceptives i semàntiques. En canvi, la roda de Goethe —amb tres parelles oposades de primaris i secundaris— estableix un equilibri simètric i una polarització clara entre cada color i el seu complementari. Aquesta estructura ha resultat especialment funcional per assignar modes i caràcters contrastats entre moviments.

La inclusió del blanc i el negre als sis colors de Goethe permet configurar un sistema de vuit elements, en clara analogia amb l'octava musical: un recorregut on el primer i l'últim so es retroben. En aquest marc, el blanc i el negre actuen com a extrems d'una mateixa matriu expressiva, i estableixen un esquema estructural que combina tensió, contrast i retorn simbòlic.

Geometria simbòlica del so: les tonalitats

Aquest apartat respon a una pregunta central de **MUSICROMA**: quina tonalitat correspon a cada color, i segons quin criteri? La resposta no és arbitrària, sinó que parteix d'un sistema simbòlic construït amb coherència interna, on es combinen la temperatura cromàtica i la disposició dins el cercle.

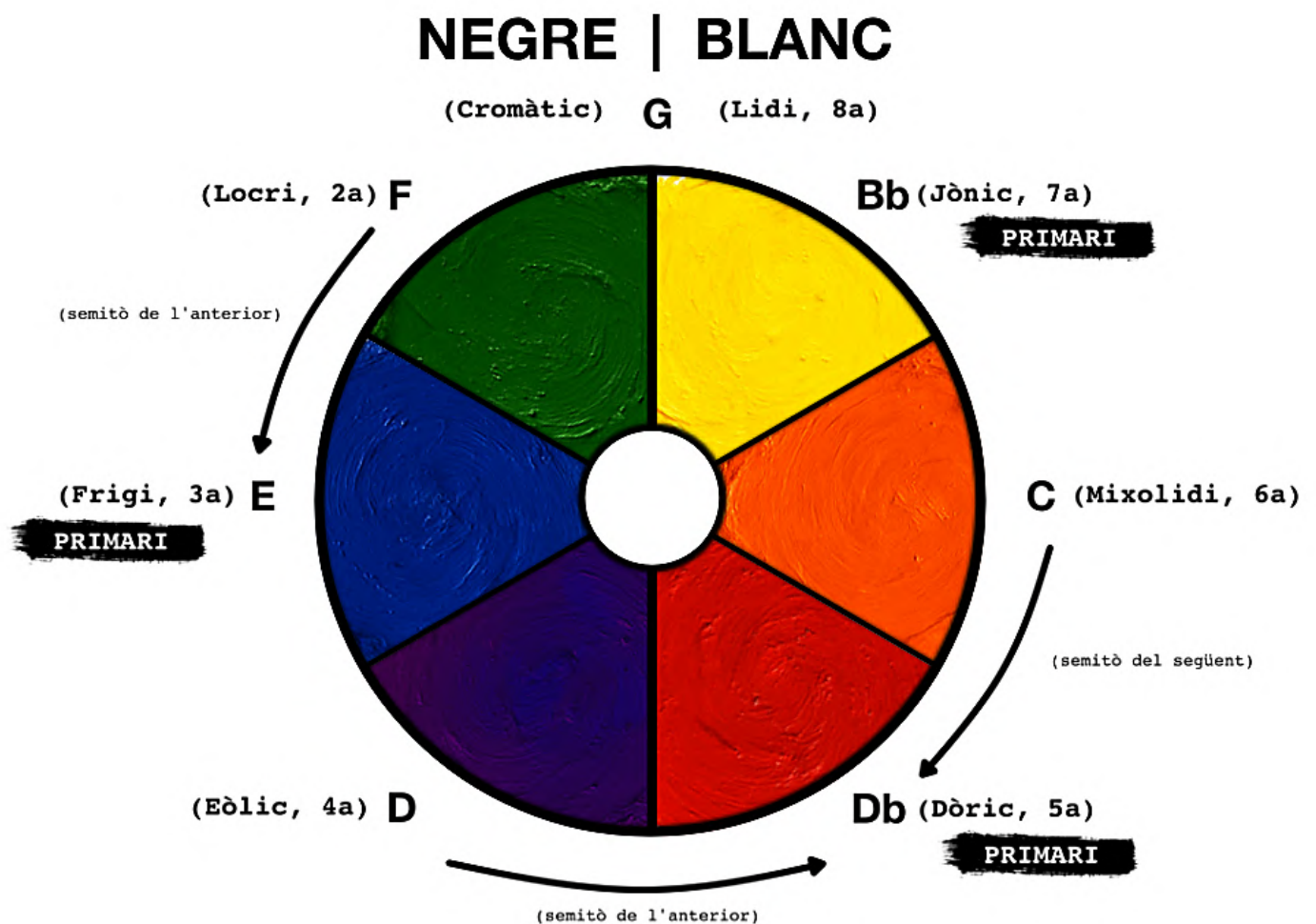
La disposició de modes i tonalitats s'ha concebut com una arquitectura harmònica basada en la simetria, la polaritat i el contrast. S'ha treballat amb una divisió regular de l'octava, on el blanc i el negre funcionen com a fonamentals en polaritat —dues cares d'un mateix centre—, i els colors primaris actuen com a eixos estructurals. Aquesta configuració genera un arpegi disminuït que esdevé columna vertebral harmònica: equilibrada, però carregada de tensió.

Entre cada parell de primaris s'obre un interval d'un to i mig. És en aquest espai que s'ubiquen els colors secundaris, que no adopten una posició neutra. A partir de la idea que els colors càlids tendeixen a expandir-se i els freds a contreure's, s'ha decidit aproximar cada secundari al primari més afí, mitjançant una distància de semitò, atenent a la seva temperatura i direcció expressiva.

Aquesta distribució no respon només a criteris tècnics, sinó que materialitza una metàfora sonora del comportament cromàtic. Traduïm així en música una pregunta essencial:

| De quin color primari està més a prop cada color secundari?

Aquest enfocament genera un sistema harmònic, una xarxa d'atraccions i tensions que es concreta en intervals amb significat. No busca universalitat, sinó coherència interna: una lògica sensible i simbòlica que sosté l'ecosistema musical de **MUSICROMA**. Una obra on la llibertat interpretativa s'entrellaça amb una arquitectura poètica, capaç de donar forma a l'invisible.

10. EPÍLEG

Com va escriure l'historiadora de l'art Ana Fernández després d'assistir a l'estrena:

“Una obra intel·ligent i emotivament bellíssima.”

Aquesta frase encapsula perfectament l'essència de **MUSICROMA**: una experiència profunda, on el pensament i l'emoció, l'ofici i la intuïció, es troben en una combinació singular de discurs i sensibilitat.

Un diàleg interdisciplinari que s'entrellaça amb l'instint creatiu; un espai on el coneixement, el risc i la bellesa es fonen en una vivència efímera. És el batec d'una mirada artística que convida a mirar, escoltar... i sentir.

11. CONTACTE I PRODUCCIÓ

Per a contractacions, concerts o més informació:

Correu-e: management@joniwitzi.com

Telèfon: (+34) 652 531 146

Pàgina Web: www.joniwitzi.com/musicroma

Facebook: [@musicroma.oficial](https://www.facebook.com/musicroma.oficial)

Instagram: [@musicroma_oficial](https://www.instagram.com/musicroma_oficial)

Youtube: [@musicroma_oficial](https://www.youtube.com/@musicroma_oficial)

MUSICROMA | Tràiler (DeCara Films, 2025)

Enregistrament en directe a càrrec de DeCara Films,
al Conservatori del Liceu (Barcelona, 2025).

MUSICROMA | Sol de Sants Studios (Good Projects, 2025)

Una coproducció audiovisual de MUSICROMA i GOOD PROJECTS.

Enregistrat a Sol De Sants Studios (Barcelona, 2025).

MUSICROMA | FLAIXOS DE COLORS (DeCara Films, 2025)

La col·lecció "FLAIXOS DE COLORS" és una breu mostra audiovisual que us transportarà a cadascun dels colors del nostre repertori. Aquesta selecció és només un tast de com la paleta cromàtica es transforma al llarg d'un espectacle visual, sonor i poètic: des del blanc —llum i vida, d'on neixen tots els colors— fins al negre —fosc i mort, on tots els colors es fonen—.

Música viva. Pintura en viu. Una experiència única i irreplicable, nascuda de l'instant. Com un ritual que es consumeix mentre es crea.

#001 | FLAIXOS DE COLORS

#002 | FLAIXOS DE COLORS

#003 | FLAIXOS DE COLORS

